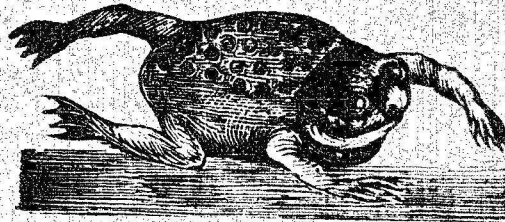

ΜΠΑΚΑΚΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ.

Έν' Αθήναις	Φρ.	6
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις	»	7
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ	»	12
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα	»	10

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΚΑΙ ΕΝΙΟΤΕ ΔΙΣ.

Οἱ κρηττότατοι τὸν βῆλον δροῦ-
μον ὑπερῶνται συνδρομηταί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

—ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 5—

— ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 5 —

ΟΝΕΙΡΑ.

Μεθ' ὅσας καταβάλλει προσπάθειας εὐάριθμος ὄμας βου-
λευτῶν ὅπως ἀπαρτίσῃ ἀντιπολίτευσιν δὲν δύναται νὰ τὴν
κατορθώσῃ ἔλλειψει κεφαλῆς πάντοτε.

Ὁ Κουμουδούρος πάσχει ἀπὸ βουλευτικὴν ὑπερτροφίαν.

Ἡ ἀντικατάστασις τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τῆς
λεγομένης ἀντιπολιτευσῆος κατέστη δι' αὐτὴν ὄνειρον, τὸν
δὲ κατὰ τοῦ Κουμουδούρου ἀγῶνα περὶ τῆς πλέον ὡς ἄ-
χαριν καὶ παιδαριώδη σιταμαχίαν.

Ἡ κυβέρνησις ἤδη ἤρχισε νὰ φοβερίσῃ τὴν ἀντιπολίτευ-
σιν μετὰ τὴν παραίτησίν τῆς! ἐπισείουσα αὐτὴν ἐκαστοτε,
τῇ προξενεῖ πανικώτερον, παρ' ὅσον ὁ Βούλγαρος ὅποτε ἐ-
πέσειεν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεώς τῆς.

Ὁ Τρικούπης ἀνατριχιάζει εἰς τὸν ἀναλογισμὸν ἐνδεχο-
μένης ἡμεροσίου πρωθυπουργίας... Εἰξεύρει ὅτι τρίτην φο-
ρὰν θὰ κέρη τὴν τουμπαν αὐτὴν, καὶ ὅτι ἡ τρίτη φορὰ εἶναι
συνήθως κακὴ καὶ ψυχρὰ...

Προτιμᾷ λοιπὸν νὰ ἀπαρτίσῃ τὴν ἀντιπολίτευσιν *soit*
disant, παρὰ ν' ἀναλάβῃ τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως με-
κίνδυνον ν' ἀπωλέσῃ καὶ αὐτὸ τὸ γόητρον.

Ὁ Οἰκονόμος εἶναι πολὺ πλέον ὄνειροπόλος τοῦ Τρικού-
πη καὶ τὸ ὄνειρον — *si j'etais premier ministre* — ὑπὸ
τοῦ ὁποῖου νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν κατέχεται, δύνασθε νὰ
τὸ ἴδητε ἐξατριζόμενον καὶ ἀπὸ τὸ τσιγάρον τοῦ αὐτοῦ, κα-
θὼς ἀπὸ τὸ τσιγάρον παντός Ἕλληνος τὴν μεγάλην ἰδέαν.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Μεσσηνίτης δὲν ἔχει μικροτέραν ἰδέαν περὶ
ἑαυτοῦ. Τὴν ἰδέαν τοῦ αὐτοῦ κρατύνουσι καὶ οἱ περὶ τὴν
«Ἐφημερίδα», ἀποθουμάζοντες πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, πᾶν
τοῦ βλέμμα, πᾶσαν καὶ τῆς ρινός του συστολὴν διαγιγνώ-
σκοντες εἰς αὐτὴν πολιτικὸν σχεδιαγράφημα, ἐνῷ ἴσως προ-
ῆλθεν ἐκ τοιμημάτων κώνωπος, ἢ καὶ ἐκ τινος μνησθε-
σματος.

Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς σιωπᾷ ἐπὶ τοῦ παρόντος καραδο-
κῶν κατάλληλον εὐκαιρίαν ἵνα ἐκτυλίξῃ τὸ πολιτικὸν πρό-
γραμμά του, συνιστάμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν πικρὸς τοῦ ἐλ-

ληνισμοῦ καὶ εἰς τὸν περιορισμὸν βασιλευσὶν τινῶν προνο-
μιῶν!

Τοιοῦτους ὄνειροπόλους δύναται νὰ κατατρομάξῃ αὐτὴ
ἡ πραγματικὴ δύναμις κυβερνήσεως μὴ κοιμισμένης, ἀλλὰ
καὶ αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ, ὅτι θὰ παρήτει εἰς αὐτοὺς τὸ πολιτικὸν
σκάφος καθὼς σκιά νυκτερινῆ παιδίον φαντασιοπληκτον.

Φαίνεται ὅτι εἶναι γεγραμμένον ἐπιθετικῶς καὶ κατὰ τὸν
Κουμουδούρου νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἰσοβίως, καὶ νὰ
ἔχῃ πάντοτε ἀντιπολίτευσιν ὑποβιβατούσαν.

ΚΑΡΑΒΑΝΑ.

ΖΟΛΑΣ—ΠΑΡΑΣΧΟΣ—ΤΣΟΥΧΤΡΑ

ΡΑΜΠΑΓΑΣ.

Ἡτὸ ἡμέρα αὐρανὸ γλαυκός καὶ γαλιναῖα, καὶ φαίνεται
ὅτι δὲν εὐρύσσει παντελῶς ἄνεμος διὰ νὰ σηκώσῃ σύννεφα
σκόνης ἵτις καταπίπτει ἐποκλήρους δημόχρους καὶ θὰ ἐπι-
νερόν κατασταλαχθένον (*aqua-distillata*) καὶ δὲν θὰ εἰσέλθῃ
εἰς κηπὸν τινα διὰ νὰ σαφραθῇ ῥοῦσα μετὰ οὐσῶν ὁ Ἄχι-
λεὺς Παράσχος, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔγραψε τὴν *Ξενη-
τεῖα* του.

Ἄλλ' ἡ *Ξενητεῖα* καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν μνησθε-
σιῶν τῆς γεννήσεως τῆς αἰτίων δὲν εἶναι γνήσιον τέκνον
τοῦ ποιητοῦ. Ἡ *Ξενητεῖα* δὲν εἶναι ποιητικὸν ἐξαι-
σλωμα, ἀλλ' εἶναι ποιητικὴ ἀποβολή, ποιητικὴ δυσπεψία
ποιητικὴ εὐκοιλιότης, ὅπως ἄλλως θέλετε ἰνομαστέ τὴν
ἀλλ' οὐχὶ καὶ γνήσιον, καὶ διὰ νὰ εἴπωμεν καλλίτερα, ὡ-
ρισμὸν τῆς ποιήσεως, τοῦτέστιν τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀπε-
θεῖας τέκνον.

Ἡμεῖς τὸ εἶπομεν πρῶτοι καὶ μεθ' ἡμῶν πολλοὶ ἄλλοι·
ἀλλὰ πρὸ ἡμῶν ὁ «Ραμπαγᾶς» ἐπέτευθῃ κατὰ τοῦ Παρα-
σχου καὶ τῆς *Ξενητεῖα* του, ὡσεὶ ἡ βουβὴ τρω-
μάρα, καὶ τὸ μαχαῖρε καὶ ἡ τυφλὴ μετὰ

ήσαν σκυλιά λυσασμένα εκ των όποιων έπαπειλαιο ή 5- παρξίς του «Ραυπαγάν» και της Νανάς του.

Έν τούτοις ο Παράσχος και ή ξενιτιά του δεν εί- χον κακήν πρόθεσιν· άλλ' ένω το ξενιτευμένον ζεύγος άφη- γείτο τας εις την ξενιτιάν περιπετειάς της, χωρίς έν- τούτοις να ζητήση κανενός την φιλοξενίαν, ο «Ραυπα- γάν» θρηωδώς επέπεσε κατ' άμφοτέρων έναντιόν των κα- νόνων αυτής, τους όποιους ούδέποτε ώφειλε να λησμονήσῃ.

Ο Παράσχος εσιώπησας . . .

Η Τσουχτρα όμως θυμωθείσα ένεκα της άδικου και υπερβολικής έπιθέσεως του «Ραυπαγάν» κατ' του Παράσχου, άντεπετέθη κατά του ξενηλάτου, και τον έτσούξε εν ούκ όλίγον.

Ο «Ραυπαγάν» τσοούτον μοι έπόνεσε, φαίνεται, εκ των τοιμπμάτων της Τσουχτρας ώστε εις την δευτέραν του έ- πιθεσιν συμπερίλαβε και Τσουχτραν και Παράσχον και Στρατήγην!! και σκόλειον σχολήν, και έν γένει πάν τ- παρεμπέδιζον την έλεύθερον ροήν του ύπνομού της Νανάς του, ως ο κτυπιθείς την κεφαλήν όρις, όστις στρέφεται πανταχόθεν διά να δαγκάσῃ πάν τό προστυχόν.

Ο «Μπάκκας» εζ' άπ' αρχής άπεδοκίμασε την ξενι- τειά του Παράσχου, έπομένως τώρα δεν έρχεται υπε- ρσπιστής της ξενιτιέας, άλλα του ίδιου Παράσχου.

Η ξενιτιά ά-ήρσε εις τον «Ραυπαγάν» και ο «Ραυπαγάν» εζέσφασε την άπαρέσκειάν του, μη φεισθείς εις την περι αυτής κρίσιν του ούτε μέτρων ούτε όρίων.

Ο Παράσχος σιωπά.

Η Τσουχτρα έπιτίθεται κατά του «Ραυπαγάν».

Ο «Ραυπαγάν» άντεπιτίθεται κατά του Παράσχου.

Ο Παράσχος σιωπά πάντοτε.

Ο Στρατήγης!! γράφει μία ξενιτιά.

Ο «Ραυπαγάν» έπιτίθεται κατά του Παράσχου.

Ο Παράσχος σιωπά.

Ο «Ραυπαγάν» αναμνησκαται την σκόλειον σχολήν και έπιτίθεται κατά του Παράσχου! τοιουτοτρόπως ή Τσουχτρα η Στρατήγης ή σκόλειος σχολή και όλα αυτά χρησιμοποιοουν ως σποώντα διά της όποιας ο «Ραυπα- γάν» επιτίθεται τας βολάς του κατά του Παράσχου.

Τελευταίος ο «Ραυπαγάν» εις τό κατά του Παράσχου ύπερβολιόν του, ανακατονει πραγματικώς σχολάς κατ' άν- τίθεσιν άλλων ιδανικων, και γαρ νίρει αυτός με τον Ά- δαμ, Βαζζάκ, Άλφόνς, Φλουπέρο, Τσουχτραν, Παράσχον, Στρατήγην, ανόδες σόβρακα κάλτσαις πλύστραις και ό- λα αυτά διά να ύβρίσῃ τον Παράσχον.

Ο Παράσχος και ή ξενιτιά του δεν έχουσι ούδε- μίαν σχέσιν με το Ραυπαγάν και την Νανά του, και άν ο Παράσχος άποτελεί σχολήν εκ διαμέτρου άντιθέτον της πραγ- ματικής του Βαζζάκ και συντροφιάς, διά της ξενιτιέας, δεν έσκόπει να κηρύξῃ κατ' αυτής τον πόλεμον, ο δε «Ραυπαγάν» έπιτίθεισενος κατά του Παράσχου pour amuser le tapis δεν δύναται να χαρακτηρισθῃ, εϊμή ως κα- κής πίστεως, και ανεύματος μοχητρού, παθητικού, όποτε ή κρίσις αποκλεισται τυφλωμένη υπό του πάθους.

Αν ή Τσουχτρα έπατέθη κατά του «Ραυπαγάν», του πά- τρωνος αυτού Ζολά και της Νανάς του, ή έπιθεσις του «Ραυ- παγάν» ήδύνατο να εχη ευρύτερον κύκλον, άλλ' έν αύτῃ δεν

ήτο δίκαιον να συμπεριληφθῃ και ο Παράσχος όστις ούδόλωσ προεκάλεσε τοιούτον αγώνα της σχολής του, ή της σχολής εις την άνάγκη, κατά του κοινωνικο ύπορνο- ποισίου του όποιου ο Ζολάς, είναι φαρμακικά ν- τε ρε και ο «Ραυπαγάν» Péalagiste των πραγματειών του.

Όφειλε λοιπόν ο «Ραυπαγάν» να άντεπετέθη κατά μό- νης της Τσουχτρας, και να την δαγκάσῃ, άν ήδύνατο, ως αυτή τον έδάγκασε και καλούτσικα άν θελετε, άφου ο «Ραυπαγάν» δεν έρείσθη ούδέ του άτυχοϋς Στρατήγῃ όστις εις την ξενιτιέά του ούδέν άλλο αναφέρει παρ' ότ- οι φράγγικι όταν καθήνται εις τῃ τραπέζι, δεν σταυροκο- ποϋνται και ότι ή φωνή του δρ άκου (μικρόν αδελφάκι του ποιητου μη τυχόν εισέτι του ανστηριου του βραπτισμα- τος) έφθασε εις την ξενιτιέα ως μουσική άρμονία.

Έν τούτοις ο «Ραυπαγάν» εύρίσκει ότι και ο Παράσχος και οι περι αυτόν, ως λέγει, άναγονται εις την πραγματι- κήν σχολήν, και ούχ' ήτον μαινεται κατ' αυτόν! φαίνε- ται εκ' λοτυπίας προς την Νανά του.

Άλλ' ένω όνομάζει τους περι τον Παράσχον realistes άποτροπιάζεται εις τον κάτωθι στίχον της Τσουχ- τρας.

και γράφω για το άσπρο της μεταξωτό μαντήλι

και τον όνομάζει βρακιάδικον· κατά τουτο ίσως θα διεφώνει με τον αρχηγόν της πραγματικής σχολής, όστις ένα βρα- κιά νη εύρίσκει τό ιδανικόν της πραγματικότητος.

Κατιπιν ο «Ραυπαγάν» αισθάνεται τσουχτρούδη κνισμόν διότι ή Τσουχτρα άποτεινομένη προς τον Πάτρονά του του λέγει.

Μα για της κάλτσαις κώ Ζολά μιός πλύστρας κχομοίρας Αί! δεν θα κλέψω εμπνευσι της ιδικής σου λήρας.

Έδω ο Ζολάς θα έθετε την χειρά του επί του ώμου της τσουχτρας και θα τῃ έλεγεν άν τάμικα εμπρός μορή! πάλυ να πισωμε!.. Άλλ' ο «Ραυπαγάν» και εις τους δύο αυ- τους στίχους αισθάνεται ανατριούλαν ήτις σκώνει τον πι- λόν του άνωθεν της κερκίης δύο πιθαμάς, τους άποκα- λει άχρείους βρωμερούς, και δεν ήξέουρμεν με τί άλλο Ζολα- δικόν όνομα τους προσαγορεύει.

Ούτως ο «Ραυπαγάν» αναλύει εα ελαστον της Τσουχ- τρας στίχον ότε μεν άποκαλων αυτήν βρωμεράν, μη συλ- λογιζόμενος ότι εις τό προσφώνημα αυτό δυνατόν, να κοκ- κινίσῃ ή Νανά του, άλλοτε πάλιν Ζολαδικήν και άλλοτε Παράσγειον, και σκόλειον, και τέλος πάντων τα κάνει κουλοβάχατα· διότι ένω άποκαλύπτει τους Παρασχιτας Ζο- λαδικούς τους άποκαλεί άπ' έτέρου άχρείους, και πάλιν τους εύρίσκει άντάρτα της πραγματικής σχολής, και δυνασχε- ται διότι δεν προσφέρουσι και αυτοι εις μίαν Νανά ένα λοκάκινο από τό τραπέζι της ζωής.

Βεβ' αδελφε «Ραυπαγάν» τά λοιόθια της πραγματειας σου ελεινης δι' ής έπιφωναίς προς τον ποιητήν της ξενι- τειέας παρ' άσχο!· μάς έλαμε να σε παρεξηγήσωμεν, και μη προς κχοφρανισμόν σου μολογούτο, ή τουλάχι- στον να πιστεσωμεν ότι όταν την έγραφες, έπασχες από φουσκοθαλασσιαν έγκεφαλικήν.

ΣΑΡΑΒΑΣ—ΕΙΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΣ ΟΥΕΙ ΜΕ.

Είς τους Φιλίππους θά με ίδης σου έλεγα μία μέρα
Η ήμέρα εκείνη έφθασε κ' εϊμαστε στους Φιλίππους
Τώρα έτοιμάσου Άλέξανδρε στάσου λιγάκι πέρα
Ν' άκούσης ήππου άραβικου τά χλυωντριά τους, κτύπους . .
Αί! άν Μεγάλο Άλέξανδρο σε λέει όλη ή χώρα
Με μένα τό Βουκέφαλο έχεις να κάμης τώρα.

«Είς την Ελλάδα βόισκεται σε μιή γωνιά χωσιμένη
Η Μάν' ή άποσιαδερή, ή Μάν' ή τιμμημένη
Μέσ' της Ευρώπης την καρδιά άδογη Έλβετία
Και στη δική μου, ή φτώχῃ, χωσιμένη άγροτία
Έκει δεν είναι μιή γωνιά εκεί σε κάθε τόδα
Είναι γραμμένο τ' όνομα του ήρωα Σαράβα.

Ποις δαίμονος άλάστορας ποις διάβολος ζυδάτος
Σε έσ-ειλεν εις την άγνή κ' άθωα μου πατρίδα
Πως εζεφύτρωσε εκεί σαν θειωμένος γάτος
Κ' άπ' τη δική μου έδιωξες, τόσα πουλιά, παγίδα ;
Που τά εζεπουπούλιαζα άμετρο τόσο χόονο
Και μένα είχαν προστάτη τους, και μάγειρό τους μόνο ;

Καταραμένη ή στιγμή και τρις καταραμένη
Που ή μαύρη μύρα σ' έοριξε σε κεία κεί τά μερῃ
Όπου φυγή δε βόισκεται φυγή ξενιτευμένη
Να βάλῃ όπου βάζω εγώ τό ιδικό μου χέρι
Ν' ανακατώσῃ τά μυαλά να μου τά κάμη φάβα
Κ' άπ' της Έλβετίας, ταις καρδικι, να σβύση τό Σαράβα.

Έτσι τότε σου έλεγα! . . . σε κείνά μου τό γράμμα
Τώρα εις Φιλίππους φθάσκα! . . . Άλέξανδρο έτοιμά σου...
Όρκο είχα κάνει και σταυρό, κ' είχα μεγάλο τάμα
Για να βρεθώ στο πλάϊ σου για να σταθώ σιμά σου
Να σου τα ψάλλω! . . . έφθασε τώρα εκείν' ή ώρα
Και βλέπε πως ή να χυθώ άπάνω σου σαν μπόρα.

Έσύ τό ξέρεις τί ήρουμε στην τιμμημένη Μάνη
Και ξέρεις ποτα εζάξα στην τσίπη μου με τρόπο
Μα ήλθες και μου πρόγγιζες τα πρόβατ' άπ' τη στανί
Και λόκο, με ξεσκεπασες, στον άγιασμένο τόπο
Κ' ήρουν διωγμένος εποχή άπέραντη μεγάλη
Μα τώρα ήλθεν ο καιρός που θα τ' άρμέξω πάλι.

Είς τους Φιλίππους θά με ίδης σου έλεγα μιή μέρα
Έκειν' ή μερῃ έφθασε κ' εϊμαστε στους Φιλίππους.
Τώρα έτοιμάσου Άλέξανδρε στάσου λιγάκι πέρα
Ν' άκούσης ήππου άραβικου τά χλυωντριά τους, κτύπους
Αί! άν μεγάλο Άλέξανδρο σε λέει όλη ή χώρα
Με μένα τό Βουκέφαλο έχεις να κάμης τώρα.

ΚΟΥΑΣ ΚΟΥΑΣ.

— Γιατί ο Βαλκωρτάς ούκίμασε τό Παναριστόμιο φρο- γερό καινίς ;

— Γιατί βγαζει όλο ο σφάλας . . .

— Γιατί ο Τικωβάτος ούκίμασε τό Ζαλίμ Στραδόχαρι- στειδν ;

— Γιατί άγαπάει στραβή τῃ δικαιοσύνη ! . . .

Και άν είναι μόνο ήτανε στην κόψη κηθάλαρας
δεν έπρεπε τόσα πόλυ στη μύτη να τό παρσε.

Άν ήμην βασιλεύς! . . . ήκούσκαμεν τινα λεγοντα προ- χθός εις τό θεάτρον.

— Τι θά έκαμνες ; τον έρωτά ο παρακείμενος ;
— Θα έδιωχνα αθώους τό Μουά!

Κυνήγιος βλέπει εις άκροτον ύψη εν πηγόνυ θέπει τό δ- πλον εις τον άυον του, και στέκεται όλίγα δευτερόλεπτα χωρίς να βήσῃ φοβούμενος μή τό πτηνόν ειπαι εκ των ά- πηρορευμένων. Τήν στιγμήν εκείνην αισθάνεται κατ' τι εις τῃ μύτη του . . . άλλα συγχρόνως τό πτηνόν εξαφανίζεται.

— Διάβολε! αναφωνεί τότε . . . ήτο στατάρβα! . . . ίδου αυτή είναι σιταρολόα σπη!

Έν τινι τραπέζῃ.

Η δεσποσύνη Μ. προσερουσα προς τῃν άγγλον άμειτά- πεζανένα ν παρ' άμάν.

— Έκν έτόλμων κ' όριε! . . .

— Ντομμάσατε ντεσποσύνη κχομμάσατε! και κηπέπιε τον ντ' άμάν.

Είς την Δεσποσύνη της Αστυνομίας, Ημεσσία αναφορά.
«Η παππυνομόσ Αί. — Κύριε Δεσπούντα! χθες ήππει από ύατῃος πρέζω, κατεσντρίψε την κεφαλήν μι- κρού παιδός!

Διεσθον τῃς μόνον αυτό ;

Υπαστυνόμος Β'. — Και τό λεωφορείον της Κη- φισσίας άστρεψεν έτερον διαδάτην και του συνέτριψε τους δύο πόδας!

Διεσθον τῃς. — Άλλο τίποτε ;

Υπαστυνόμος Γ'. — Και εις τό Γκάζ χθες τό έσπέρας επιάσθηκαν και επηγάθησαν τινές.

Αι ευθυνταις. — Πολύ καλά! Τό εστέρας αν συμ- τον της απιμελείας των, και της ιδιότητος των· τούτέ-
 ον τίποτε με είδοποιείτε εις τό θεάτρον. . . Θεωρείον 14 στην αν ηναι υπηρέτρια ή παραμάνα, ή αν εύρίσκοντα
 σειρα δευτέρα. εις τό ματεχμιον των άνω δύο ιδιοτήτων.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Περί υπηρετριών παραμάνων τροφών υπηρετων κτλ.

*Αρθρ. 1) Η άνωτέρω ουκίς άποτελει νομικόν πρόσωπον και ως τοιούτον πρέπει ν' αναγνωρισθῆ υπό της άστυνομί-
 κας, και να τεθῆ υπό την άμεσον αυτής προστασίαν.

*Αρθρ. 2) Πάσα υπηρέτρια παραμάνα τροφός κτλ. πρό-
 πει να διέλθῃ διά του υπηρετομεσίτου, έντευθεν διά της
 διευθύνσεως της άστυνομίας, να λάβῃ άδειαν (passe-porte)
 και να απολαμβάνῃ ούτω τὰ υπηρετικά δικαιώματα.

*Αρθρ. 3) Οί υπηρέται ωςάύτως υποβάλλονται εις την
 αυτήν διάταξιν επί άπειλή στερήσεως των υπηρετικών των
 δικαιωμάτων.

*Αρθρ. 4) Πάσα υπηρέτρια τεκνοποιούσα προδιδάσεται
 εις παραμάναν ή και εις παιδαγωγόν (bonne) ως απολαμ-
 βάνουσα ήδη τα μητρικά δικαιώματα.

*Αρθρ. 5) Ουδέμια υπηρέτρια τροφός κτλ. λαμβάνει ά-
 δειαν παρά της άστυνομίας εάν δέν διέλθῃ διά του μεσί-
 του, του ίατρού, τουλάχιστον δύο κλητήρων, ως μαρτύρων
 περί της εύρωστίας και της ελαστικότητος αυτής περί
 τῆς υπηρεσίας.

*Αρθρ. 6) Εκάστη υπηρέτρια τροφός κτλ. οφείλει να έ-
 χῃ μετ' εαυτης βιβλιαρίον έν τῷ ὅποιῳ θα σημειοί έν είδει
 γερολαγμου την αλλαγῆ των κυρίων τους ὁποιους υπη-
 ετίτησεν. τας έν τῇ οίκίᾳ έπευθεινουσας οίκαϊκας σκηνας,
 και έν γνώσει πάσας τας βιωτικας αυτών προσιπτείας.

*Αρθρ. 7) Αί υπηρέτριάι αί τροφοί κτλ. δέν δύνανται
 να εγκαταλείψωσι τον οίκον εις τον ὁποιον υπηρετοῦσι πρό
 των έννεας μηνῶν άφ' ὅταν έδόθη εις αυτά άφορμή πρός
 ουσασέσκριαν· έν γένει δε υποβάλλονται εις τας περί χη-
 ρείας διατάξεις.

*Αρθρ. 8) Υπηρετομεσίται διορισθῆσαν επί του παρόν-
 τος ὁ Λασκαριακίης, ὁ Φόν και ὁ Φραντζῆς επιφυλασσο-
 μένης της άστυνομίας άρχότερον να διορίσῃ περισσοτέ-
 ρους εάν ή χρεια τό καλέσῃ.

*Αρθρ. 9) Όσοι των κυρίων δέν εμπιστεύονται τας υπη-
 ρετίας των τροφός κτλ. να της άποστειλωσιν εις την
 διεύθυνσιν, ὅπως τας περάσωσιν εις τα βιβλία των εισερ-
 χομένων και εξερχομένων, οφείλουσιν ν' άποστειλωσιν ά-
 κριβῆ σημείωσιν της ηλικίας των των χαρακτηριστικῶν

*Αρθρ. μοναδικόν. Ουδέμια υπηρέτρια, παρα-
 μάνα τροφός κτλ. δύναται να έχῃ περισσοτέρον του ενός
 εξαδέλφου.

(Εκ της διευθύνσεως της άστυνομίας).

ΑΚΡΑ ΛΩΤΑ

Τό άκρον άωτον της εύγενείας :
 Να φάς κλωτσιά από γάϊδαρον και να τῷ ζητήσῃ
 pardon.

Τό άκρον άωτον της ταχύτητος :
 Να ρίψῃς από τό ύψηλότερον μέρος της οίκίᾳ σου μίζν
 κουλούρακ και να σπεύσῃς να την πιάσῃς πριν πέσῃ.

Τό άκρον άωτον της ύπομονῆς .
 Να αναγνώσῃς άπαντα τὰ έργα του Άντωνιάδου.

Τό άκρον άωτον της αναιδείας :
 Να υπάγῃς εις έσπερίδα οίκίᾳ τινός άγνώστου άπρόσ-
 κλητος και να αναλάβῃς μόνος τὰ του Κυρίου χρέη.

Τό άκρον άωτον της έχευθείας :
 Να μη εμπιστεύσῃς τό μυστικόνουτε εις τον έαυτόν σου.

ΣΟΚΙΝ.

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Με άγρίαν ὄψιν εμφανίζεται αύριον την πρωίαν εις τό
 'Αθηναϊκόν κοινόν· φέρι είκόνα εκ του Μάκβεθ του Σακε-
 σπιδου παριστάουσαν την Λαίδυ Μάκβεθ κρατούσαν δύο
 έγχειριδια δι' ὧν μέλλει να θανατώσῃ τον βασιλέα, και τον
 σύζυγόν της άποτροπιαζόμενον εις την θεάν των.—Εκτός
 της ὥραϊας αυτής είκόνας περιέχει ως πάντοτε ὕλην τερ-
 πνήν και ποιικίλην. Συνιστώμεν ίδίως τοίς αναγνώστῃς
 πραγμαθείαν ποιητικωτάτην περι ανακαλύψεως της κινίλης
 μεταφρασθείσαν υπό του δοκίμου μεταφραστού Σκαλίδου.
 Είναι ὥρατος αύριον ὁ Παρθενών, ὡς Παρθενών, και σπεύ-
 σατε δλοι να τον αγοράσῃτε.